

SOLEMNITAT DE TOTS SANTS
Homilia de Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona
1 de novembre de 2017

Estimat i bon germà Bisbe Antoni, estimat P. Abat Josep M., estimada comunitat de monjos benedictins, escolans que embelliu el culte d'aquesta basílica amb les vostres precioses melodies que fan que la nostra pregària brolli espontània al Senyor, rector i fidels de la parròquia de Calella que avui pugeu en romeria, germanes i germans tots en el Senyor:

Avui, solemnitat de Tots Sants, som convidats pel Senyor a seguir-lo sempre, amb alegria, pel camí de les benaurances. Gràcies per convidar-nos als dos nous bisbes auxiliars de Barcelona a celebrar aquesta eucaristia donant gràcies al Senyor amb motiu de la nostra recent ordenació, el passat 9 de setembre.

Aquí vam celebrar els exercicis espirituals abans de la nostra ordenació episcopal. I aquí ens teniu avui, pujant a la muntanya del Senyor, el nostre Sinaí, com a pelegrins, contemplant la bella icona de Jesús, nou Moisès, que "s'asseu a la càtedra de la muntanya" (J. Ratzinger, *Jesús de Natzaret*, Madrid, BAC, 2015, p. 156) i proclama no pas una nova ideologia, sinó un ensenyament que ve de dalt ("de la muntanya del Senyor ve el meu ajut!") i toca la nostra atribolada condició humana, precisament la que el Senyor, en encarnar-se, va voler assumir, per a salvar-la.

Per això, "el Sermó de la muntanya s'adreça a tot el món, en el present i en el futur, i només es pot entendre i viure tot seguint Jesús, caminant amb Ell" (J. Ratzinger, *Jesús de Natzaret*, Madrid, BAC, 2015, p. 162). Això hova viure com ningú la benaurada Mare de Déu així com tots els sants i santes que avui solemnement venerem, és a dir, tots aquells homes i dones, joves i grans, que, canonitzats o no, frueixen ja de l'alegria, de la felicitat, de la glòria de Déu, de la seva benaurança.

Les benaurances que acabem de proclamar -dolces felicitacions del Senyor- tenen el perfum de la lloança, del benparlar, del reconèixer el caire positiu de les situacions aparentment més aspres i difícils.

Les benaurances són un cant a les persones que són considerades beneïdes per Déu. Hi ha un matís, per tant de perennitat i d'arrelament. No es tracta d'una alegria o felicitat passatgera ni efímera: és una felicitat i una alegria per sempre. És aquella que tots somniem tenir. No endebades, tant el bisbe Antoni com jo mateix desitgem ser servidors de l'alegria de l'Evangeli i així ho volem expressar amb els nostres lemes episcopals: *Alegreu-vos sempre en el Senyor* -Fil 4,4-(bisbe Antoni) i *Serviu el Senyor amb alegria* -salm 100-(bisbe Sergi). Sabem prou que l'alegria i benaurança de la qual ens parla Jesús no és pas l'alegria provocada per les circumstàncies favorables o per un tarannà optimista. És l'alegria que neix del cor del qui lloa el Senyor perquè viu el goig de ser seu, tot seu. Ara bé, Jesús ens ensenya que aquesta felicitat i goig etern s'assoleix per un camí paradoxal, el de l'abnegació i el de l'anorreament. Quan més ens desdibuixem a nosaltres mateixos, quan més ens rebaixem, quan més deixem de ser "autoreferencials" que diria el Papa Francesc, més dibuixem el rostre de Déu i som més transparents del rostre de Déu.

"Ha derrocat els poderosos del soli i ha exalçat els humils" diu la Mare de Déu tot magnificant el seu Senyor. "Tot aquell que s'humilia serà enaltit", diu Jesús, seguint l'ensenyament de la Mare. Ens fa bé de recordar-ho aquí, a la llar de Santa Maria de Montserrat, als peus de la nostra entranyable Moreneta. Les benaurances, doncs, són per a tots nosaltres el millor retrat de tots els sants i santes, el millor retrat de la benaurada Mare de Déu i el millor retrat que tenim del rostre de Jesús el Crist.

Jesús pot proclamar les benaurances perquè Ell fou el primer benaurat.

Jesús nasqué pobre i morí pobre: no tenia ni on reclinar el cap.

Jesús fou benaurat perquè estigué de dol per la mort de Joan Baptista, el seu precursor i perquè va fer seu el dolor de Jaire i de la vídua de Naïm.

Jesús fou benaurat perquè fou humil i va convidar a aprendre d'aquesta humilitat, d'aquesta mansuetud per trobar el repòs.

Jesús fou benaurat perquè la fam i set de justícia el va portar a expulsar els mercaders del Temple.

Jesús fou benaurat perquè es compadí dels leprosos, del cec de naixement, de la dona corbada, de la filla de la siro-fenícia.

Jesús fou benaurat perquè el van ofendre, el van perseguir, el van calumniar i el van clavar a la creu.

Jesús, en fi, fou benaurat, perquè ja ressuscitat d'entre els morts, s'aparegué en so de pau als apòstols al cenacle.

Jesús fou benaurat, sí. I nosaltres, el seu cos, que és l'Església, podem dir que som també benaurats?

Avui que celebrem Tots Sants, com a comunitat cristiana, per ventura no rebem la crida a viure l'alegria de les benaurances mostrant, revelant, no pas velant, el rostre de Jesús el Crist?

Es tracta certament d'una crida. I sabem que som febles i pecadors. Per tant, per assolir de viure personalment i comunitària com tots els sants i santes, ens caldrà pidolar, demanar, suplicar, la forçadel Senyor i seguir-lo sempre, amb alegria, pel camí de les benaurances, camí de conversió personal i comunitària, camí que cal recórrer sempre des del goig i felicitat que brolla de l'encontre amb Jesús el Crist.

I és que, com afirma el Papa Francesc a l'inici de la seva exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, "L'alegria de l'Evangelii omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria". (EG 1). Deixem-nos, doncs, trobar, visitar i prendre pel Crist! Posem les nostres vides en mans del Senyor, en mans d'aquest Terrissaire que somia a fer de l'argila que som nosaltres un reflex de la seva santedat, una àmfora on hi càpiga la plenitud de gràcia que Ell vol vessar dins nostre.

Tenim la sort que tots i totes portem dins nostre el "genoma espiritual" de ser fills i filles de Déu, tal com ens ho ha proclamat joiosament sant Joan en la segona lectura. Quin goig! Tanmateix, com molt bé recordo que deia el nostre enyorat difunt P. Andreu Marquès –mestre i amic entranyable que tal dia com avui de l'any 2008 va celebrar el seu jubileu d'or monàstic-, en tots nosaltres batega el "cor inquietum" que diria Sant Agustí, és a dir, sembla com si l'ésser humà fos "una joguina de la seva imaginació desbocada" car ens adonem que desitgem la felicitat i la benaurança, la veritat i el bé, i en canvi no som capaços d'assolir-los. Però el bon amic P. Andreu també ens advertiria avui que aquesta complexitat de les nostres vides, amb les "tribulacions" que tot plegat comporta –com remarca l'Apocalipsi a la primera lectura-, no és pas una situació irreversible. En efecte: la tribulació no té l'última paraula, el mal no és mai la darrera paraula. En les benaurances trobem una manera de transformar totes les realitats, fins les més adverses, i de viure-les en una dimensió positiva, de manera que ens encaminin en aquesta vida fins que assolim l'harmonia plena en la glòria de Déu (cf. A. Marquès, *Sobre la raonabilitat de la fe cristiana*, dins *Qüestions de Vida Cristiana*, 231, 2008, p. 122ss.).

Considero que aquest bon pensament del P. Marquès'adiu ensems al moment delicat de "tribulacions" que vivim a casa nostra. Així, doncs, demanem al Senyor per tal que en les circumstàncies atribolades que estem vivint mirem també tots i totes de ser servidors de l'alegria de l'Evangelii, de ser feliços, benaurats, perquè esmercem les nostres vides "posant pau" arreu ("benaurats els qui posen pau!"), per exemple tot "fent de ponts". Sempre caldrà que hi hagi ponts on les persones puguin trobar-se, on es recuperi amb saviesa el passat, on el present es construeixi amb solidesa. Els escolans, per exemple, quan sortiu del Monestir i feu excursions -o quan feu fins i tot llargs viatges a països llunyans, a molts quilòmetres de distància del nostre país-, sabeu què bé que va poder disposar d'un pont en una jornada de llarg camí fatigant, per tal

d'aturar-se fent una pausa contemplant amb perspectiva un bon paisatge, o per tal d'aixoplugar-se sota un pont de la calor del sol o de l'aigua de la pluja. I per més gran que sigui la riuada, no hem de voler de deixar de ser ponts, de fer de ponts, de procurar ponts d'entesa, de diàleg, d'encontre, de comunió, de no confrontació, dient no davant qualsevol signe de violència o de brutalitat, guarint ferides, procurant reconciliació, essent en definitiva ponts de convivència cívica i pacífica, ponts de benaurança. Els ponts, sens dubte, s'exposen a totes les inclemències i a la fúria dels elements. Però sempre són necessaris. I per això, cadascú en la mesura de les seves possibilitats, rebem avui la invitació a fer de ponts, pel camí de les benaurances, "alegres sempre en el Senyor" (= lema del bisbe Antoni Vadell) i "servint el Senyor amb alegria" (= lema del bisbe Sergi Gordo), i si pot ser, si us plau, amb una mica d'humor millor que millor.

Demanem-ho ara fent un breu moment de silenci i pregària. I que la benaurada Mare de Déu de Montserrat il·lumini –més que mai– la nostra catalana terra! Amén.